

De dragul unui suflet

„Bună seara, mătușă Adelheid! Cum îți merge ție și mătușii Trude?”

„Tu ești, Gerrit? Este frumos din partea ta că vii din nou. În rest nu suntem răsfățate cu vizite. Fii binevenit la noi!”

Cu aceste cuvinte, mătușa Adelheid, o doamnă mai în vârstă, paralizată, i-a întins ambele mâini nepotului ei, ale cărui vizite regulate le prețuia foarte mult. Detaliind întrebarea sa, ea a continuat:

„Mie nu-mi merge chiar mai bine, dar, din fericire, nici mai rău decât obișnuit. Bătrânețea se face din ce în ce mai remarcată. Mătușa Trude trebuie literalmente să-mi fie de ajutor în toate. Dar Dumnezeu și Tatăl nostru credincios este cu noi. El ne dă puterea de care avem nevoie pentru fiecare zi și El ne dăruiește răbdare și perseverență. Dar cum merge acasă? Totul este bine la voi?”

„Mulțumesc, soției mele îi merge bine”, a răspuns tânărul bărbat; „însă”, și la acest „însă” fața lui vioaie s-a acoperit cu o expresie de îngrijorare serioasă, „ați auzit deja despre Annchen?”

„Despre Annchen, sora ta? Nu, ce este cu ea?”, a întrebat mătușa Adelheid.

„Ah, aproape că nu pot s-o spun. Scumpa, singura mea soră!”, a strigat Gerrit, acoperindu-și fața cu ambele mâini.

Speriată, mătușa Adelheid și-a privit nepotul.

„Mă aflu în cea mai mare neliniște din cauza ei”, a continuat Gerrit. „După cum spune medicul, starea ei este așa de îngrijorătoare, încât, dacă nu se va petrece o minune, nu va mai avea de trăit decât câteva săptămâni. ...”

„Dar ce este în neregulă cu ea, băiete?”, a strigat bătrâna doamnă îngrozită de tot. „Dar spune acum, în sfârșit, despre ce este vorba și nu mă supune atâta timp la tortură.”

„Tu știi”, a explicat Gerrit, „că Annchen așteaptă un copil și cât se bucură de el. Și acum, în aceste zile i-a spus doctorul lui Klaus, cumnatul meu, că își făcea multe griji atât pentru Annchen, cât și...”

„Cum?”, l-a întrerupt mătușa Adelheid, „mama și copilul în primejdie de moarte?”

„Da, și în cea mai mare. Nu există, omenește vorbind, nicio speranță.”

„O, ce îngrozitor, Gerrit!”, a strigat mătușa, împreunându-și mâinile. „Știe Annchen...”

„Dar tocmai aceasta este ceea ce îmi dă atâta bătaie de cap”, a răspuns Gerrit. „Sărmana mea soră, în mai puțin de o lună poate să nu mai fie printre cei vii și pe lângă aceasta, Klaus și tata nu vor deloc să se discute niciun cuvânt despre convertire cu ea, care încă nu este salvată pentru veșnicie. Ei vor ca ea să rămână complet nebănuitoare, pentru că ei cred că adevărul i-ar pricinui o asemenea spaimă, încât prin aceasta starea ei s-ar înrăutăți și mai mult.”

„Și tatăl tău”, a răspuns mătușa Adelheid, clătinând din cap, „nu vrea...”

„Să vorbesc cu Annchen”, a întrerupt-o Gerrit iritat. „El crede că problema nu este așa de urgentă și mi-a interzis să spun chiar și numai un cuvânt față de Annchen despre starea ei primejdioasă.”

„Și ce spune Klaus la toate acestea?”

„O, el face să fie mult mai rău. El mi-a spus textual: «Îți crăp căpățâna dacă îndrăznești împotriva voinței mele să vorbești cu Annchen despre această chestiune.»”

„Aceasta este de-a dreptul înspăimântător!”, a spus bătrâna doamnă, căzând înapoi în fotoliul ei.

Și mătușa Trude, care intrase neobservată în cameră și ascultase și ea ultima parte a conversației, a suspinat adânc.

O vreme a fost liniște în cameră. Toți trei se lăsau în voia gândurilor lor și acestea se mișcau toate în aceeași direcție. Cum putea fi Annchen avertizată? Oricât de profund de serios era gândul că viața ei era în joc, cu atât mai înspăimântătoare era temerea că sufletul ei putea să meargă la pierzare pentru totdeauna.

Încă astăzi, în această duminică seara, așa suna, în cele din urmă, părerea la unison, Annchen trebuie să fie avertizată. Gerrit n-a ezitat. Într-o străfulgerare a luat hotărârea îndrăzneată să viziteze imediat locuința cumnatului și în ciuda amenințării acestuia, să-i spună surorii sale ce i-a poruncit Duhul lui Dumnezeu să spună.

Annchen locuia împreună cu Klaus într-o casă simplă. Prin prăvălia din față, de la stradă, se ajungea în atelierul spațios al cizmarului. În spate erau trei încăperi de locuit: bucătăria, camera de zi și dormitorul. Totul era curat și plăcut. Se vedea că aici stăpânește o gospodină harnică și capabilă. Și Annchen chiar era toată mândria soțului ei. Klaus era convins că în alegerea partenerului său de viață, nimeni n-ar fi putut să nimerească mai bine decât el.

În timp ce Gerrit ajungea înaintea lui Dumnezeu la hotărârea să meargă la sora sa și, fie ce-o fi, s-o facă atentă la primejdia în care se afla, Annchen, soțul ei și unul dintre prietenii acestuia stăteau veseli în mica și confortabilă cameră de zi, la jocul de cărți. Pe masă, în fața lor, erau trei pahare mici pe care din când în când le goleau pentru prietenia lor. Nimic nu părea să tulbure dispoziția veselă. Numai Klaus, din când în când, își mângâia soția cu o privire iute și atunci putea probabil să-i treacă prin minte un gând tulbure. El căuta cu tărie să se convingă că va fi totuși absolut altfel decât se temeau. Timpul o va demonstra. Doctorii se înșală uneori. Și de aceea nu dorea să se lase în voia gândurilor triste.

„Klaus, n-a sunat?”, a întrebat Annchen deodată, ascultând.

„Da, da, mă duc deja”, a răspuns Klaus. „Oare cine mai poate să vină?”

„Poate fi Gerrit al nostru”, a spus Annchen.

„Gerrit al nostru!?” a mormăit Klaus. Glasul lui suna ca și când nu se bucura deosebit de vizita cumnatului.

„Bună seara, Klaus. Sper că vizita mea târzie vă...”

„Vino înăuntru și nu face multă vorbă de prisos!”

Gerrit s-a așezat lângă focul cald care pârlăia. Era februarie și destul de frig.

„Ei, Annchen, cum merge?”, s-a informat el.

O privire de avertizare din ochii cumnatului l-a lovit pe cel care întreba.

„Mie, Gerrit? Mulțumesc, foarte bine”, a răspuns Annchen. „Și de ce să nu-mi meargă bine?”

„Păi, chiar! N-ar trebui să mă informez despre starea sănătății tale? Doar toți nu suntem decât oameni de o zi.”

Privirile în direcția sobei de teracotă au devenit de rău augur. Klaus voia să lase să treacă observațiile generale. Dar cumnatului îi va trece prin cap să meargă mai departe? –

Și Gerrit a mers mai departe. El i-a amintit lui Annchen ce s-ar putea întâmpla, dacă împrejurările vor permite, mai ales în starea ei.

„Gerrit!”, a răsunat amenințător.

Gerrit nu s-a lăsat intimidat. Annchen era în primejdie. Ea era singura lui soră. Era în joc mântuirea ei veșnică și Dumnezeu Se aștepta de la el să fie loial.

„Niciun cuvânt mai mult!”, a strigat Klauss încă o dată.

Gerrit și-a privit cumnatul curajos.

„Am un mesaj de la Dumnezeu și de aceea...”

El n-a putut să vorbească până la capăt. Klaus sărise în picioare. Odată cu el și prietenul său.

Annchen a strigat speriată:

„Dar, Klaus!”

„Și Gerrit se sculase. Se afla în cea mai mare primejdie, căci Klaus arăta de parcă ar fi fost în stare să traducă amenințarea în viață. În această clipă îngrozitoare, lui Gerrit nu-i mai rămânea decât o cale liberă și el a apucat pe ea. În timp ce Klaus se năpustea asupra sa, ieșit din fire de furie, prevenitorul curajos a îngenuncheat în fața scaunului său și a început să se roage cu glas tare. Nu pentru sine însuși se ruga, ci pentru sora iubită. El l-a spus Domnului și Mântuitorului său în ce stare primejdioasă se afla Annchen și se lupta în rugăciune pentru sufletul ei.

Cât timp stătuse Gerrit în genunchi, mai târziu nici el n-a știut. Nimeni nu-l deranjase. Când s-a ridicat, în cele din urmă, și a privit în jur în cameră, Klaus dispăruse. Și prietenul părăsise camera. Numai Annchen ședea acolo, cu ochii împăienjeniți de lacrimi. Cărțile și paharele dispăruseră de pe masă. Astfel eliberase vrăjmașul câmpul de luptă și lui Gerrit nu-i mai stătea nimic în cale ca să vorbească liniștit și deschis cu sora sa. Dar când a vrut să înceapă, aceasta a spus:

„Gerrit, nu mai trebuie să-mi spui nimic. Am auzit tot ce ai spus în rugăciune. Domnul Isus vrea să mă mântuiască și nu-L voi lăsa să aștepte. Du-te acum liniștit acasă, Gerrit. Știu destul. Mi-ai transmis mesajul tău și îți sunt recunoscătoare pentru el.”

Trei zile mai târziu, Annchen a trebuit să fie dusă la spital. Acolo a adus pe lume, înainte de termen, un copilăș mort. Medicul a avut dreptate. Annchen nu se va întoarce la soțul ei. Ea știa bine aceasta. Cu toate acestea, o expresie plină de pace se odihnea pe trăsăturile ei palide ca moartea. Ea putea să privească moartea în față fără teamă. Se simțea adăpostită în Isus, Mântuitorul ei, și purtată de brațele Sale puternice.

Când cu două zile înainte de sfârșitul ei a primit o vizită, ea a cerut să i se transmită iubitului ei frate, Gerrit, ultimele ei salutări cu vestea că ea este fericită de tot în speranța că în curând va merge la Isus, Domnul ei.

„Spuneți-i lui Gerrit că mă bucur să pot să merg la Isus și că îl voi aștepta acolo la El.”

Gerrit a îmbătrânit. Alergarea sa este aproape isprăvită. El a scris cu mâna tremurândă această amintire din tinerețea sa, cu speranța că slaba sa mărturie despre mântuirea singurei sale surori va deschide ochii unui cititor și pe ai altuia, asupra stării sale primejdioase și să-l determine să se salveze de dragul vieții sale înainte ca să fie prea târziu pentru totdeauna.

Despre Lot, care nu s-a putut hotărî să părăsească Sodoma, se spune: „Și el zăbovea. Și bărbații aceia (îngerii) i-au apucat mâna lui ... și l-au scos ... Și a fost așa: după ce i-au scos afară, el a zis: „Scapă-ți viața; nu privi înapoi și nu te opri în toată câmpia; scapă la munte, ca să nu pieri!” (Geneza 19.16,17.)